

Коценко А.І.

студент,

Національна академія Служби безпеки України

НАЦІОНАЛЬНІ ІНТЕРЕСИ, НАЦІОНАЛЬНІ ЦІННОСТІ ТА НАЦІОНАЛЬНІ ЦІЛІ ПОЛІТИКИ ІНФОРМАЦІЙНОЇ БЕЗПЕКИ

Сьогодні для українського суспільства є характерною криза ціннісно-світоглядних засад, яка проявляється у втраті моральних орієнтирів, зростанні девіантної поведінки, збільшенні розпорошеності і диференціації українського суспільства. Цю кризу можна подолати шляхом переоцінки колишніх норм і побудові на цій основі нової системи цінностей. Відтак актуалізується питання більш ґрунтовного дослідження національних цінностей, національних інтересів та цілей в контексті реалізації політики національної безпеки.

Формування політики національної безпеки загалом і, зокрема, в гуманітарній сфері в першу чергу має бути спрямованим на визначення завдань і цілей даної політики, що найбільш повно може бути відображено в Стратегії національної безпеки. При створенні такої Стратегії можуть бути використані два основні підходи.

Перший підхід – це коли в основі розробки Стратегії лежить ієрархія національних інтересів і цілей. Другий підхід орієнтується на формування ієрархії національних цінностей. Хоча на нашу думку, найбільш оптимальним є третій – інтегрований підхід до дослідження феномену національної безпеки, прихильники якого (А. Величко, І. Волощук, В. Горбулін, Б. Демидов, А. Качинський, В. Ліпкан, В. Манілов, С. Пирожков) акцентують увагу на взаємозв'язку національних цінностей та інтересів, необхідності врахування їх взаємозумовленості у дослідженні проблем національної безпеки.

Розглянемо більш детально зазначені підходи. Зокрема в першому підході відбувається орієнтація на «національні інтереси». Потрібно чітко виразити їх змістовну наповненість. Існує ряд визначень поняття «національні інтереси». Одна з перших спроб була здійснена в «Малій енциклопедії етнодержавознавства» (1996), де В. Кириченко стверджує, що «національні інтереси» – це «інтегральний вираз інтересів усіх членів суспільства, що реалізуються через політичну систему відповідної

держави як компроміс у поєднанні запитів кожної людини і суспільства загалом» [1, с. 118]. В даному контексті національні інтереси створюються всіма елементами політичної системи є основою функціонування її складових.

«Енциклопедія етнокультурознавства» визначає «національний інтерес» як «реальну причину дій нації і держави, спрямованих на своє виживання, функціонування і розвиток», або як «сукупність національних цілей і базових цінностей, які відіграють важливу роль у стратегії і тактиці в галузі національної безпеки» [2, с. 421].

Доречно буде нагадати, що у Законі України «Про національну безпеку України» національні інтереси українського народу визначаються як «життєво важливі матеріальні, інтелектуальні і духовні цінності українського народу як носія суверенітету і єдиного джерела влади в Україні, визначальні потреби суспільства і держави, реалізація яких гарантує державний суверенітет України та її прогресивний розвиток» [3]. На нашу ж думку, ототожнення понять «національні інтереси» і «національні цінності» є некоректним. Позаяк національні цінності лежать в основі національних інтересів, вони визначають їх спрямованість, проте вони не є національними інтересами. Взагалі інтерес можна розглядати як об'єктивно зумовлений мотив діяльності суб'єкта (окремої людини, соціальної спільноти) що складається з усвідомлення ним власної потреби та з'ясування умов і засобів її задоволення. Інтереси тісно пов'язані з потребами, виникнення ж потреби є, власне, початковим етапом формування інтересу. Тому в даному контексті національні інтереси можна кваліфікувати як визначальні потреби суспільства і держави, що визначаються економічними і геополітичними відносинами даної держави в певну епоху, культурно-історичними традиціями, потребою забезпечення безпеки, захистом населення від зовнішніх і внутрішніх загроз.

З цього приводу Г.В. Новицький зазначає, що національні інтереси – це суб'єктивне усвідомлення основних, життєво важливих потреб країни. Безпека є саме такою потребою. А отже основний національний інтерес України – забезпечення її безпеки. Відтак, не національну безпеку потрібно виводити із національних інтересів, а, навпаки, в основі національних інтересів знаходиться національна безпека [4, с. 46]. І.О. Кресіна ж вважає, що саме національна свідомість є універсальним вираженням національних інтересів, їх генератором і центром осмислення [5, с. 116].

Сам термін «національний інтерес» було запозичено із західної політичної літератури, де він визначався як «державний інтерес». Саме таке розуміння є переважаючим в західних країнах, оскільки вони собою являють здебільшого мононаціональні держави (не стільки в етнічному аспекті, скільки в соціальному). В західних суспільствах нація представляє собою єдність громадянського суспільства і держави, відтак національний інтерес виконує консолідуючу функцію і зменшує протиріччя між інтересами держави та громадянського суспільства.

Значні напрацювання в сфері осмислення національного інтересу має школа «політичного реалізму» (Ганс Моргентау та інші), в якій інтерес розуміється насамперед як зовнішньополітичні пріоритети держави. Для реалістів «державні інтереси» і «інтереси національної безпеки» – це взаємопов'язані чи, навіть, тотожні поняття. Хоча, на мою думку, дане ототожнення не є достатньо коректним, адже при формуванні інтересів національної безпеки мусять також враховуватися й потреби пересічних громадян та громадянського суспільства.

З точки зору реалістів аналітичне використання поняття «національні інтереси» підкреслює роль держави як втілення національних інтересів. Реалісти вважають, що внутрішньополітичні чинники не можуть розглядатися як національні інтереси, позаяк вказана група питань належить до сфери «суспільного інтересу», тобто інтересу, обумовленого різними сегментами громадянського суспільства.

У вітчизняній політології існує декілька підходів щодо розуміння даної категорії та їх систематизації. Стосовно навколишнього зовнішнього світу національні інтереси виражаються у сукупності зовнішньополітичних інтересів держави, які розрізняються по своїй важливості для його життєдіяльності [6].

На основі національних інтересів та національних цінностей формуються національні цілі. Їх сутнісні характеристики визначаються динамікою та суперечливістю розвитку середовища існування суспільства і держави. Національні цілі – це конкретні ключові завдання, які держава ставить перед собою заради захисту національних інтересів та національних цінностей. Національні цілі – це своєрідні дороговкази розвитку суспільства до побудови моделі кращого стану (безпечніших умов розвитку та життєдіяльності) кожної людини, суспільства, держави.

Проте за умов сучасної української реальності чітка реалізація тріади основних рушійних сил системи забезпечення національної безпеки

(національні цінності – інтереси – цілі), постійно стримується недостатнім рівнем консолідації українського суспільства, що призводить до того, що інтереси, і тим більше – цілі, різних суспільних груп за певних умов набувають антагоністичного характеру та за умов розмитості загальнонаціональної ідентичності, вони не проявляють прагнення до діалогу та порозуміння заради суспільного блага.

Один із фахівців з цього питання Г.П. Ситник, наприклад, у своєму дослідженні щодо взаємодії різних структурних елементів системи забезпечення національної безпеки прийшов до висновку, що національні цінності визначають сутність (зміст), цілісність і стійкість, національні інтереси – структуру і характер, а національні цілі – конфігурацію та спрямованість формування та функціонування даної системи [7, с. 46].

Список використаних джерел:

1. Мала енциклопедія етнодержавознавства / НАН України. Ін-т держави і права ім. В.М. Корецького. – К.: Довіра: Генеза, 1996. – 942 с.
2. Енциклопедія етнокulturознавства. – К.: Друкарня Державної академії керівних кадрів культури та мистецтв, 2001. – 528 с.
3. Политология. Словарь. – М.: РГУ, 2010. – 564 с.
4. Новицький Г.В. Теоретико-правові основи забезпечення національної безпеки України: монографія / Г.В. Новицький. – К.: Інтертехнологія, 2008. – 496 с.
5. Кресіна І.О. Українська національна свідомість і сучасні політичні процеси. – К.: Вища школа., 1998. – 392 с.
6. Довідник з політології. Національні інтереси [Електронний ресурс]. – Режим доступу: http://slovnik.com.ua/?grupa=3&id_sl=127
7. Ситник Г.П. Державне управління національної безпеки (теорія і практика). – К.: Вид-во НАДУ, 2004. – 408 с.